

Sygn. akt III Ca 1702/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Okręgowego Leszek Dąbek

Sędzia Sądu Okręgowego Gabriela Sobczyk

Sędzia Sądu Okręgowego Artur Żymelka

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 17 czerwca 2021 r. w Gliwicach

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko M. M.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 30 września 2019 r., sygn. akt I C 2932/18

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Wodzisławiu Śląskim do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

SSO Artur Żymelka SSO Leszek Dąbek SSO Gabriela Sobczyk

Sygn. akt III Ca 1702/19

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka Akcyjna w W. zażądała zasądzenia na jej rzecz od pozwanego M. M. kwoty 33 436,21 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 33 404,17 zł od dnia 20 07 2018r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powództwa twierdziła, że pozwany nie wywiązał się z zawartej

przez strony umowy kredytu .

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie dnia 9 08 2018r. sporządził nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił żądania pozwu.

Pozwany M. M. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty,

w którym wniósł o oddalenie powództwa oraz „o zwrot od powódki na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości”.

Zarzucał, między innymi, że powódka nie wykazała zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia, legitymacji czynnej po stronie powodowej oraz podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim w wyroku z dnia 30 09 2019r. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 33 436,21 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 33 404 zł od dnia 20 07 2018r. do dnia zapłaty (pkt 1) oraz kwotę 4 035 zł tytułu zwrotu kosztów procesu (pkt 2).

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia jako źródło dochodzonych roszczeń wskazał regulację art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe. Stwierdził, że strony zawarły umowę kredytu, z której pozwany się nie wywiązał, w następstwie czego powódka skutecznie wypowiedziała umowę kredytu, stawiając należność wynikającą z opisanej umowy w stan wymagalności. Powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, uznając, że dowody z dokumentów oraz dokumentów prywatnych przywołanych w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wykazują zasadność i wysokość powództwa, wskazując, że w jego ocenie kwota kredytu została udostępniona na numery rachunków bankowych wskazanych w treści umowy kredytu. Zważył, że powództwo zostało wykazane co do zasady, jak i wysokości, wskazując, że dowody z dokumentów prywatnych mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym. Ponadto wskazał, że dowody w postaci wydruków komputerowych (zawierających historię spłat i rachunku pozwanego oraz sposób naliczania odsetek) nie wymagają potwierdzenia za zgodność z oryginałem, ani podpisania albowiem nie stanowią one kopii pisemnych dokumentów a wydruki z elektronicznej formy dokumentów zgodnie z art. 7 ustawy Prawo bankowe. Oceniał,

że zarzut pozwanego dotyczący braku legitymacji czynnej strony powodowej jest bezpodstawny albowiem to powódka była stroną zawartej umowy kredytu.

O odsetkach orzekł zgodnie z żądaniem pozwu a o kosztach procesu stosując regulację art. 98 k.p.c.

Orzeczenie zaskarżył **pozwany M. M.**, który wniósł „o dokonanie zwrotu pisma pełnomocnika strony powodowej z dnia 20 12 2018r. w przedmiocie uzupełnienia braków formalnych pozwu po przekazaniu sprawy z (...) jako niezawierającego oświadczenia z art. 132 § 1 k.p.c. oraz umorzenie postępowania

w całości”, bądź jrgo zmianę poprzez oddalenie powództwa oraz zasądzenie

od powódki na jego rzecz zwrotu kosztów procesu za drugą instancję według norm przepisanych.

Zarzucał, że przy ferowaniu wyroku naruszono prawo procesowe i materialne, regulacje:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób dowolny, nie zaś swobodny, oraz w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego oraz z zasadami logicznego rozumowania, a polegający na: przyjęciu, że pozwany był zobowiązany do spłaty kwoty kredytu, podczas gdy powódka nie przedstawiła żadnych dowodów, spełnienia rzekomego zobowiązania przez nią na rzecz pozwanego; ustaleniu wysokości roszczenia, podczas gdy powódka nie wykazała w sposób nie budzący wątpliwości wysokości dochodzonego roszczenia, jak również od jakiej kwoty, od kiedy i według jakiej stopy procentowej naliczane są odsetki, a za dowód istnienia i wysokości roszczenia nie może zostać wyciąg bankowy; przyjęciu, że roszczenie dochodzone pozwem jest wymagalne, podczas gdy umowa kredytu nie została skutecznie wypowiedziana, zwłaszcza w sytuacji nie spełnienia ustawowych warunków wypowiedzenia określonych w art. 75c ustawy Prawo bankowe; dokonaniu ustaleń faktycznych na podstawie dokumentów, które winny zostać zwrócone przez Sąd I instancji z uwagi na naruszenie przez pełnomocnika powoda dyspozycji art. art. 132 § 1 k.p.c.; dokonaniu ustaleń faktycznych na podstawie wezwania do zapłaty i wypowiedzenia, które zdaniem pozwanego nie zawierają podpisów osób rzekomo działających w imieniu powódki a faksymile;

b) art. 132 § 1 k.p.c. w zw. z art. 207 § 6 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i niedokonanie zwrotu pisma pełnomocnika powódki z dnia 20 12 2018 r. złożonego w toku postępowania już po zgłoszeniu się pełnomocnika pozwanego do sprawy z uwagi na brak doręczenia tego pisma wraz z załącznikami bezpośrednio pełnomocnikowi pozwanego;

c) art. 75c ustawy Prawo bankowe poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy na dzień składania przez powódkę oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu niniejszy przepis obowiązywał, w związku z czym wypowiedzenie nie zostało poprzedzone wezwaniem zawierającym informację o możliwości złożenia w terminie 14 dni wniosku o restrukturyzację, co stanowi warunek konieczny skuteczności wypowiedzenia.

Powódka (...) Spółka Akcyjna w W. wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na jej rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował roszczenia powódki, przyjmując, że mają one źródło w zawartej przez strony umowy kredytu, lecz wadliwie rozpoznał sprawę.

Zasadniczy spór pomiędzy stronami dotyczył zagadnienia skutecznego wypowiedzenia przez powódkę umowy kredytu i co za tym idzie postawienia w stan wymagalności wszystkich nieuiszczonych przez pozwanego należności wynikających z umowy.

Stosownie do postanowień ust. 15 umowy powódka miała prawo wypowiedzieć umowę przy zachowaniu formy pisemnej „z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia” między innymi w przypadku „nie spłacenia w terminie kredytu,

jego części bądź opłat i prowizji, do których [pozwany] był zobowiązany”.

Pozwany w toku rozpoznania sprawy (w tym także w apelacji) konsekwentnie zarzucał, m.in. że powódka nie udowodniła, że przedmiotowej sprawie rzeczywiście nastąpiło skuteczne wypowiedzenie umowy, a to zgodnie z regulacją art. 6 k.c. obligowało powódkę do wykazania tej okoliczności, w tym także, że zarówno monit jak i samo wypowiedzenie zostały doręczone pozwanej.

Przy rozpoznaniu tego zagadnienia umknęło uwadze Sądu Rejonowego, że zaoferowane mu na tę okoliczność dowody z potwierdzenia nadania przesyłki (k. 41) oraz niepoświadczony za zgodność z oryginałem wydruk z systemu teleinformatycznego Poczty Polskiej (k. 89) same w sobie okoliczności tych nie wykazują, gdyż są one jedynie dowodem tego, iż we wskazanym w nich dniu został nadany zaadresowany do pozwanego list polecony, lecz nie wynika z nich jednoznacznie, co zawierał wysłana wówczas przesyłka pocztowa oraz co należy podkreślić, czy zostały one doręczone adresatowi.

Z tej przyczyny informacje te nie przesądzają same w sobie o tym, że wypowiedzenie umowy zostało doręczone pozwanemu.

Ponadto umknęło uwadze Sądu Rejonowego, że pozwany podnosił także zarzut nie wywiązania się przez powódkę z obowiązków nałożonych na nią w art. 75c ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 08 1997r. – Prawo bankowe (Dz.U. 2017r. poz. 1876), co obligowało Sąd do rozpoznania w tym zakresie sprawy i zamieszczenia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w oceny jego zasadności, czego nie uczyniono.

W powiązaniu z powyższym powoduje to, że w zgromadzonym przez Sąd pierwszej instancji materiale brak jest podstaw do przyjęcia, że doszło do skutecznego wypowiedzenia przez powódkę łączącej strony umowy.

Równocześnie przy rozpoznaniu sprawy umknęło uwadze Sądu Rejonowego,

że stosownie do obowiązującej w chwili wniesienia przez skarżącego sprzeciwu od nakazu zapłaty regulacji art. 503 § 1 k.p.c. skarżący był jedynie zobowiązany „zgłosić dowody”.

Nie jest to równoznaczne z obowiązkiem dołączenia do sprzeciwu oryginałów dokumentów stanowiących źródła dowodowe, bądź ich odpowiedników w postaci prawidłowo poświadczonych ich odpisów przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (art. 129 § 2 k.p.c.).

Konieczność ich przedłożenia jest bowiem uzależniona od tego, czy zachodzi potrzeba przeprowadzenia z nich dowodu (nie zachodzi ona w przypadkach przewidzianych w art. 227 - 230 k.p.c.), czy ich przedłożenia zażądał przeciwnik strony

(art. 129 § 1 k.p.c.), czy też, kiedy sąd w okolicznościach sprawy uzna za konieczne przejrzanie oryginału dokumentu, np. powęźmie wątpliwości co do jego sporządzenia lub treści (art. 250 § 2 k.p.c.)

W każdym z tych przypadków przyjąć jednak należy, że przed przystąpieniem do przeprowadzania postępowania dowodowego sąd rozpoznający sprawę (faktycznie przewodniczący składu orzekającego) zażąda ich przedstawienia w oryginale

albo w postaci ich prawidłowo uwierzytelnionych odpisów (art. 208 § 1 pkt 5 k.p.c.).

Jakkolwiek w obowiązującym prawie wymogu tego nie sformułowano wprost w odniesieniu do wydruków z systemów informatycznych, to powinien on mieć także zastosowanie do nich, w drodze odpowiedniego zastosowania przywołanych powyżej regulacji prawnych dotyczących dokumentów.

Brak uwierzytelnienia wydruków z systemów informatycznych powoduje bowiem, że ich pochodzenie i treść jest problematyczna oraz co za tym idzie ich wiarygodność jest wątpliwa i w przypadku ich kwestionowania – tak jak ma to miejsce

w niniejszej sprawie – nie mogą one samodzielnie stanowić podstawy do poczynienia na ich podstawie ustaleń faktycznych.

Sąd Rejonowy rozpoznając niniejszą sprawę nie wywiązał się z tego obowiązku i nie zażądał od powoda przedłożenia uwierzytelnionych wydruków z systemu informatycznego pożyczkodawcy, przez co nienależycie rozpoznał w tym zakresie sprawę.

Na marginesie należy także zauważyć, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie zawarto oceny prawnej podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia.

W sumie powoduje to, że istota sprawy nie została należycie rozpoznana, wobec czego zaskarżony wyrok należało uchylić i sprawę przekazać Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania przy zastosowaniu regulacji art. 386 § 4 k.p.c.

Reasumując zaskarżony wyrok jest wadliwy i dlatego apelację jako uzasadnioną uwzględniono, orzekając jak sentencji na mocy regulacji art. 386 § 4 k.p.c.

Sąd Rejonowy rozpoznając ponownie sprawę uwzględni zawartą powyżej ocenę prawną i usunie wskazane powyżej wadliwości procedowania oraz określi powódce termin do zgłoszenia wniosków dowodowych na wskazane okoliczności,

które następnie rozpozna a dopuszczone dowody przeprowadzi.

Po ich przeprowadzeniu rozważy także, czy w zebranych w sprawie materiale dowodowym zachodzi potrzeba przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron.

Orzekając ponownie w sprawie zadba o to, żeby we wszystkich istotnych okoliczności sprawy poczynić jednoznaczne ustalenia, bądź w sposób szczegółowy wyjaśni dlaczego brak jest podstaw do ich poczynienia, a w motywach wyroku dokona oceny prawnej wszystkich zagadnień prawych, leżących u podstaw wydania wyroku.

W przypadku uznania braku podstaw do przyjęcia, że doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy, weźmie pod uwagę, że niepostawienie w stan wymagalności wszystkich nieuiszczonych należności wynikających z umowy, może nie przesądzać

o całkowitej bezzasadności powództwa, gdyż pomimo obowiązywania w dalszym ciągu umowy, część wynikających z niej obowiązków mogła stać się już wymagalna,

co może prowadzić do uwzględnienia w tym zakresie powództwa (dotyczy to w szczególności nieuiszczony przez skarżącego wymagalnych rat kredytu).

Nie przesądzając zatem, ostatecznie tego zagadnienia, w uzasadnieniu przyszłego wyroku należy zawrzeć jednoznaczną ocenę prawną tego zagadnienia.

SSO Artur Żymełka SSO Leszek Dąbek SSO Gabriela Sobczyk